

A N A C R E O N

SVETHICE REDDITUS

QUEM

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. AB.

P. P.

MAG. AXELIUS GABR. SJÖSTRÖM

Facult. Philos. Adjunctus E. O.

ET

GUSTAVUS ÅKERROOS

Stip. Publ. Aboëns.

In Auditorio Philos. die 31 Maji 1826

horis p. m. consuetis

PARTICULA 2

ABOÆ, typis Frenckellianis.

21

A N A C T I O N

OF THE

STATE

OF NEW YORK

IN SENATE

JANUARY 1860

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS

OF THE

LAND OFFICE

13. Till sig sjelf. 6

Dig, tjusande Rybebe,
 Sen han din kärlek gåckat,
 På bergen Attis ropte,
 Som det berättas, wansinnigt;
 Wid Klaros' källrand andra
 Knapt lagerfrönte Phoibos'
 Drakelbölja druckit,
 Förn utom sig de skria.
 Jag åter, ljust berusad
 Af drufwan och esencen,
 Och af min älskarinna,
 Will ock, will ändtlig rafa.

14. Till Kärlets guden. 6

Jag måst, jag måste ålsta:
 Till ålskog mante Eroß;
 Jag war nog obetänksam,
 Och lydde ej dess maning.
 Men han, strax tog han bågen,
 Tog och sitt gyllne foger,
 Och bjöd mig på ett enwig.
 På skuldrorna jag lyfte
 Mitt pansar lik Achilleus,
 Mig tog båd sköld och lansar,
 Och kämpade mot Eroß.
 Han stöt; jag flydde undan.
 När han ej några pilar
 Mer egde qwar, i harmen
 Han stöt sig sjelf, för pilen;
 I midten af mitt hjerta
 Han trängde: jag war slagen.

Förgäfves bär jag sköden.
Hwad båta yttre wapen,
När friden står derinne?

15. Det sorglösa lifwet.

Ej bryr jag mig om Gyges,
 De Sardiers rika konung,
 Mig aldrig afund fångslat,
 Ej furstars guld jag åtrår.
 Mig lyster, att med oljor
 Begjuta skägg och haka,
 Mig lyster, att med rosor
 Min tinning skönt befransa.
 Jag lefwer blott för dagen;
 Ho wet, hwad sker i morgon?
 Alltså, förrn himlen mulnar,
 Så drick och håll dig rolig,
 Och offra åt Nyaios,
 Att ej en krämpa kommer,
 Och bjuder: "stopp! ej mera!"

16. Till sig sjelf.

Du sjunger Thebes strider,
En annan de Troianska,
Jag fältslag, dem jag tappat.
Ej rytteri mig slagit,
Ej fotfolk eller flotta:
En ny, helt annan krigshår,
En hår af ögon war det.

17. Öfwer en Silfwerbågarer.

Hos dig, du silfverkonstnär,
 Hephästos, jag beställer
 En rustning? nej, wißt icke;
 Hvad bryr jag mig om krigen?
 Gör en pokal, så rymelig,
 Så djup du nånsin måttar.
 På den åt mig gravera
 Ej några stjernebilder,
 Ej Wagnen, ej Orion!
 Hvad angå mig Pleiader,
 Hvad angår mig Bootes?
 Mig endast rankor bilda,
 Och drufwer på sin stengel,
 Och plockande Mainader!
 Mig bilda ock en winpress,
 Med gyllne tramparswenner,
 Den tjugande Lyaios,
 Och Eros och Bathyllos!

18. Öfwer densamma.

Gör mig du, behagens konstnär,
 En pokal, åt våren helgad,
 Med den stund som åt oss bringar
 Aldraförst de tåcka rosor!
 Och på glatta silfverytan
 Teckna af ett muntert drycks slag;
 Lemna bort allt det som icke
 Skickar sig för winets fester,
 Hwar förfärlig mordhistorie!
 Bilda heldre guden Bakchos,
 Uttling utaf Zeus Kronion,
 Och begårens drottning, Kypris,
 I gelag med Bröllopsgudar!
 Wapenlösa små Eroter
 Gör, och leende Chariter
 I en yfwig rankas stugga,
 Rik på löf och rik på druswor!
 Bilda fagra swenner åfwen,
 Och låt Phoibos för dem spela!

19. MAN MÅSTE DRICKA.

Den swarta jorden dricker,
 Och träden dricka henne,
 Och hafwet dricker floder,
 Men solen dricker hafwet,
 Och månen sjelfwa solen.
 Swad knoten J då, wänner,
 Om åfwen jag will dricka?

20. Till en flicka.

På Phrygiens kustberg fordom
 Till sten Niobe byttes,
 Och förr som swala kringflög
 Pandions dotter, Prokne.
 Jag wille bli en spegel,
 Att stads du såge på mig,
 Jag wille klädning blifwa,
 Att ständigt bäras af dig.
 Jag wille watten wara,
 Att två dig ren i badet,
 Och balsam, goda flicka,
 Att dofta luft omkring dig;
 Och en corset för barmen,
 En perla uppå halsen,
 En sko jag wille blifwa,
 Att af din fot helst trampas.

21. Till sig sjelf.

Gifwen åt mig, flickor, gifwen
 En pokal till brådden rågad,
 Ty af herran genomglödgad
 Jag numer med möda andas.
 Gifwen oss Lyaios' blommor,
 Och hans kranar; jag will fryta
 Dem om pannan, ty jag brinner.
 Men den eld som kärlek upptändt,
 Stackars hjerta, hvarmed släcka?

22. Till Bathyllos. 6

Sätt dig ned, o min Bathyllos,
 Här i fuggan! Skönt är trädet,
 Och de spåda löfwen darra
 Uppå spenslig qwist för winden.
 Och med sakta sorl i nejden
 Källan till sig alla lockar.
 Ho kan se och ej besöka
 Sådän lustort? billigt frågas.

23. Till rikedomerna.

Förmådde gyllne skatter
 Att menniskan ge lifwet,
 Jag gömde dem med omsorg,
 Att döden, när han kommer,
 Må ta sin del och wandra.
 Men då nu ingen dödlig
 Kan åt sig köpa lifwet,
 Hwi suckar jag förgäfves?
 Hwi höjer jag min klagan?
 Är jag bestämnd till döden,
 Hvad kan mig guldet båta?
 Man unne mig att dricka,
 Att dricka hufwa winet
 I goda wänners samqwäm,
 Och uppå mjuka bädden
 Så Kypris' bragder öfwa.

24. Till sig sjelf.

Som jag är en dödlig boren,
 Skapt att wandra lifwets bana,
 Wet jag blott den tid som flyktat,
 Wet ej kommande sekunder.
 Lemnen mig i ro, bekymmer!
 Jag med er har intet otaldt.
 Förn mig döden öfverraskar,
 Will jag skämta, le och dansa
 Med den tjusande Lyaios.

25. Till sig sjelf.

När min pokal jag tømmer,
Bekymren slumra alla.

Hwad angå mig bekymren,
Hwad mödorna och qvalen?

Dö måst jag, mot min wilja.

Hwi då mitt lif förspela?

Frißt låt oss tømna bågarn,

Den åt Lyaios wigda!

Ly medan den wi tømme,

Bekymren slumra alla.

26. Till sig sjelf.

När hos mig Bakchos gästar,
 Bekymren slumra alla;
 Jag tror mig rik som Kroisos,
 Och börjar grannt att qwåda;
 Jag ligger murgrönkransad,
 Och ler åt hela werlden.
 Ståll till, stå i! Jag dricker:
 Wår hit pokalen, gosse!
 Jag ligger heldre rufsig,
 Än bäddad ned i grafwen.

27. Till Bacchos.

Kronions son, Lyaios,
 Som alla griller jagar,
 Så snart uti mitt sinne
 Den tjuvningssrike smygt sig,
 Han lär mig genast dansa.
 || Tänk, hvad jag då har roligt,
 Sag lustgelagens hjelte!
 Men efter dans och sånger,
 Undfågnar mig Kythere,
 Och jag igen will dansa.
